

Чапек Първи

най-благородният и съвършен интелект
на Вселената,
пътуващ сред звездите

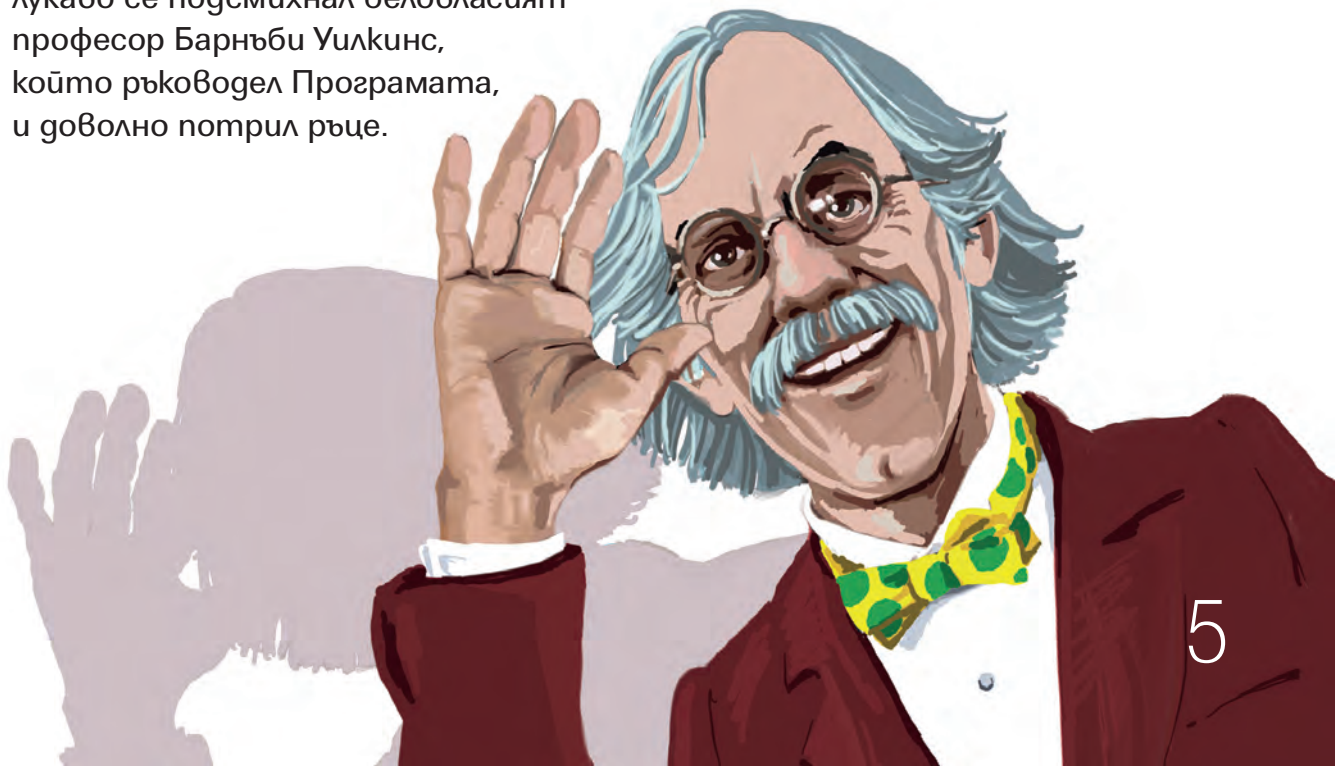
Чанек-01
нахален, шумен и пригизчив
робот

Времето минавало, а хората се чувствали самотни на своята малка синя планета. Технологиите напредвали и те предприемали все по-дръзки пътешествия из космическия безкрай. Само дето всичко било тъй ужасно далеч, че ще ви се завие свят само като си го представите. Дори Луната, която виждате всяка нощ да се търкаля по черното небе като блестяща монета или нахапано кравайче, била на стотици хиляди километри. По-далеч, отколкото за една ситна мравчица да стигне от България до двореца на императорите в Пекин или до Статуята на свободата в Ню Йорк...

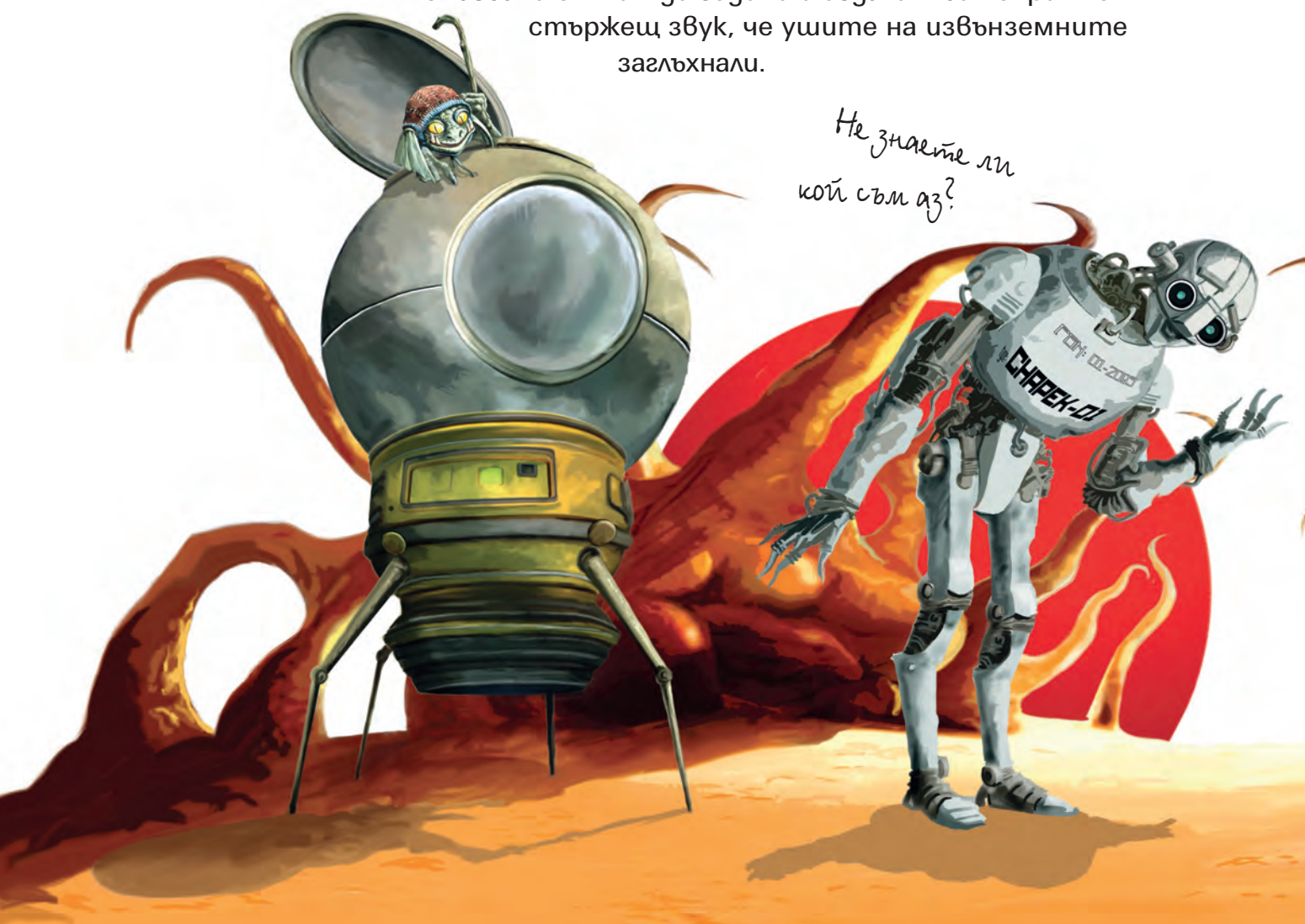
Тъй като не откривали събратья по разум, хората решили да изпратят послание в дълбините на открития Космос, като се надявали все някой да го засече. Нали сте чували за онези писма в бутилка, които плават из океана десетки години, преди случаен рибар или сърфист да се натъкне на тях? Идеята била съвсем същата. Най-талантливите режисьори и артисти пресъздали части от историята, митовете и легендите на древната Земя и ги съхранили в паметта на един робот, който изстреляли в капсула към далечните звезди. Кръстили робота „Чапек – 01“ на фамилията име на известен писател, но той предпочитал да се нарича „Чапек Първи“, защото му звучало далеч по-царствено. Бил надарен с изкуствен интелект (както всички машини в онези времена), ала тъй нахален, шумен и придирчив, че учените, отговарящи за него, даже нямали търпение да се отърват от досадната му компания.

– **Да му мислят извънземните, ако го открият** –
лукаво се подсмихнал беловласият
професор Барнъби Уилкинс,
който ръководел Програмата,
и доволно потрир ръце.

А капсулата с робота се носела из космическото пространство толкова години, колкото ми е трудно да преброя. Минавала покрай ярки свръхнови и угасващи бели джуджета, потъвала в многоцветни мъглявини и заобикаляла могъщи квазари и черни дупки, които изкривявали времето и пространството. Най-сетне пътят ѝ приключил на една далечна планета, осветявана от цели три слънца. Тази планета действително била населена с какви ли не причудливи създания. Озадачени, те се скупчили около капсулата – огледали я с многобройни любопитни очи, докоснали я с пръсти, пипала или пък щипки и дълго умували какво да сторят. Тогава тя се разтворила, бълвайки горещи изпарения, и за тяхна изненада разкрила спящия робот.

Един беловлас и дългоух извънземен на име Чардамул – най-възрастният и мъдрият измежду събралите се – пристъпил напред, държейки чепата тояга. След кратък размисъл старецът почукал с върха на тоягата по главата на робота. Тогава Чапек се събудил и разкършил схванатите си механични крайници, които не били смазвани от хиляди години и издали тъй неприятен стържещ звук, че ушите на извънземните заглъхнали.

Роботът бил раздразнен и страшно отегчен от своето самотно пътешествие сред звездите. Неговият напредничав и отлично приспособим към всякакви условия изкуствен интелект бързо му помогнал да усвои езика на местните.

– **Какво сте ме зяпнали?** – скарал се той. – **Не знаете ли кой съм аз?**

Извънземните се спогледали. Те наистина си нямали и най-малка представа.

– **Аз съм Чапек Първи** – най-благородният и съвършен интелект във Вселената, и съм пратеник, идващ от далечни звезди – уверил ги роботът. – В мен са закодирани древните послания на човешката раса.

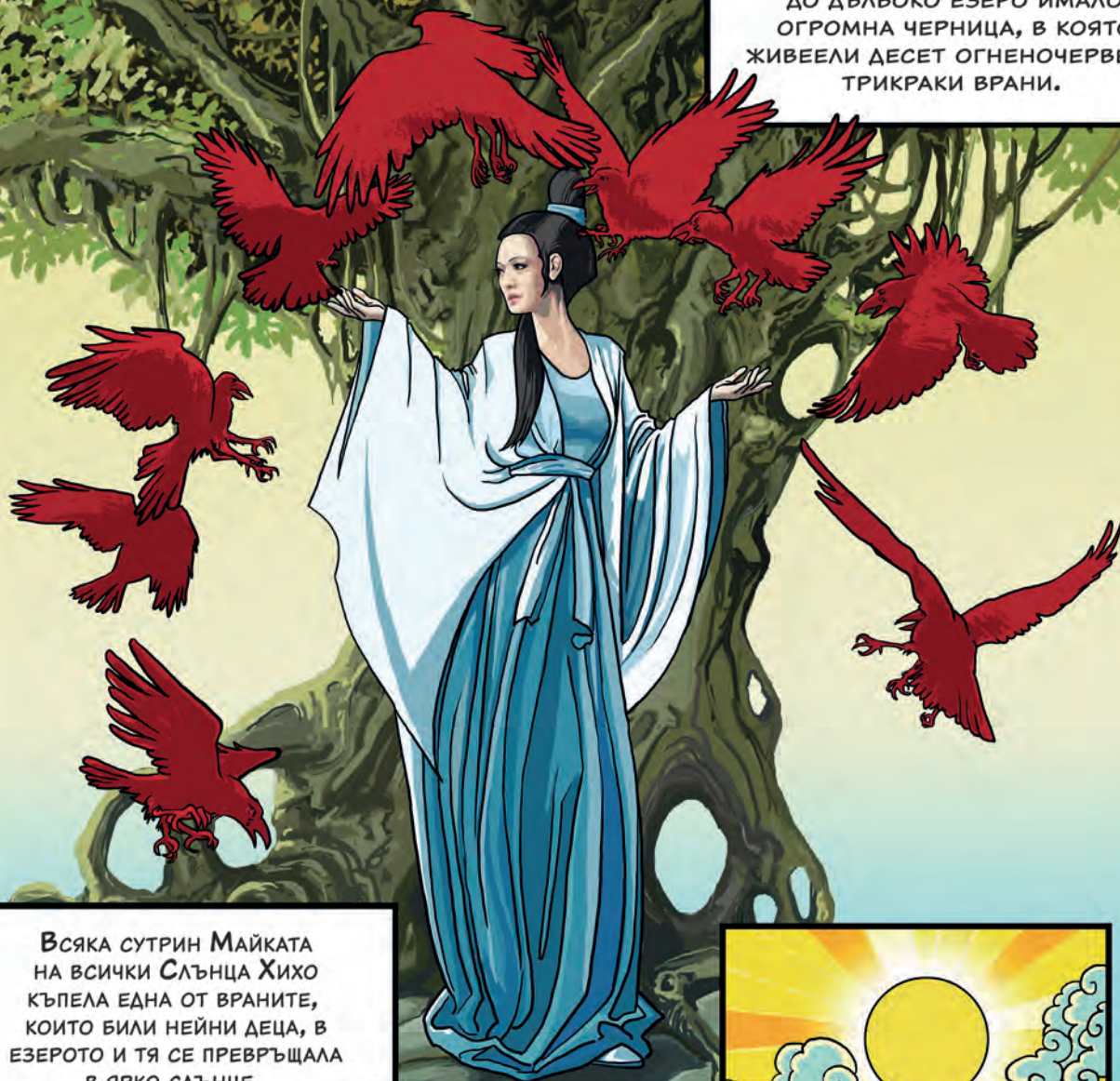
Извънземните били смаяни от главозамайващото разкритие.

Роботът се поровил из своя архив, за да им покаже какво имал предвид, но с ужас установил, че много от файловете били поверени или изтрити по време на хилядолетното му пътешествие из неизбройните космически групи. След дълго умудване той избрал един китайски мит за ранните дни на Земята и вълшебните холограмни образи на божествената Хихо и нейните яркочервени трикраки врани затрептели в горещия въздух.

СТРЕЛЕЦЪТ И ДЕСЕТТЕ СЛЪНЦА /КИТАЙСКИ МИТ/

ДАЛЕЧ В СИЯЙНАТА ДОЛИНА,
ДО ДЪЛБОКО ЕЗЕРО ИМАЛО
ОГРОМНА ЧЕРНИЦА, В КОЯТО
ЖИВЕЕЛИ ДЕСЕТ ОГНЕНОЧЕРВЕНИ
ТРИКРАКИ ВРАНИ.

ВСЯКА СУТРИН МАЙКАТА
НА ВСИЧКИ СЛЪНЦА ХИХО
КЪПЕЛА ЕДНА ОТ ВРАНИТЕ,
КОИТО БИЛИ НЕЙНИ ДЕЦА, В
ЕЗЕРОТО И ТЯ СЕ ПРЕВРЪЩАЛА
В ЯРКО СЛЪНЦЕ.

ПОСЛЕ ХИХО ТРЪГВАЛА СЪС
СЛЪНЧЕВАТА КОЛЕСНИЦА,
ТЕГЛЕНА ОТ ДРАКОНИ,
ДА ОБХОЖДА НЕБЕТО
ОТ ИЗТОК НА ЗАПАД.

Хората били доволни и си казвали:
„Едно слънце на небето, един
император на земята. И да се
случи нещо със Слънцето, имаме
си още 9!”

Но една сутрин невиджана
буря врѣхлетяла Земята.

Грѣмотевиците и светкавиците стреснали
трикраките врани и паникѣосани, всичките
едновременно се появили на небето като слѣнца.

ДЕСЕТТЕ СЛЪНЦА ЗАОБИКОЛИЛИ ЗЕМЯТА В
КРЪГ. НАСТЪПИЛА СТРАХОТНА ЖЕГА
И СУША. ЗАГИНАЛА ЦЯЛАТА РАСТИТЕЛНОСТ.

УЖАСЕНИ, ХОРАТА ХУКНАЛИ ДА
ТЪРСЯТ ПОМОЩ ОТ ИМПЕРАТОРА.

ИМПЕРАТОРЪТ НАРЕДИЛ ДА ДОВЕДАТ
НАЙ-ИЗКУСНИЯ МАЙСТОР НА ЛЪКА НА ИМЕ И,
ЗА ДА ПРОСТРЕЛЯ ДЕВЕТТЕ СЛЪНЦА В НЕБЕТО.

СТРЕЛЕЦЪТ ПОЛУЧИЛ ОТ ИМПЕРАТОРА
ВЪЛШЕБЕН ЛЪК, ЧИИТО СТРЕЛИ СТИГАЛИ МНОГО
НАДАЛЕЧ, И ЕДНО СЛЕД ДРУГО УСПЯЛ
ДА ПОВАЛИ ДЕВЕТТЕ СЛЪНЦА.

ЩОМ УЦЕЛЕЛ ПОРЕДНОТО, ТО
ПОМЪТНЯВАЛО И ИЗЧЕЗВАЛО,
ДОКАТО НАКРАЯ ОСТАНАЛО
САМО ЕДНО СЛЪНЦЕ.

ХОРАТА ЛИКУВАЛИ – ЗЕМЯТА БИЛА СПАСЕНА.
А ЛОВЕЦА И ЗАПОЧНАЛИ ДА ПОЧИТАТ КАТО БОГ.